

de macht gekomen conservatieve leider, John Diefenbaker, voelen hier niets voor. Zij zullen hun uiterste best doen om Macmillan over te halen van zijn plannen af te zien. Voor Canada zit hier nog iets anders aan vast. Zou Engeland zich nauwer bij Europa aansluiten, dan zou Canada ter bevrediging van zijn financiële behoeften meer op de V.St. zijn aangewezen. En zij zijn nu reeds bang, dat de grote financiële invloed hiervan zal leiden tot vermindering van de Canadese onafhankelijkheid.

De ontwapeningsconferentie is nog steeds aan de gang. Van beide zijden werden voorstellen gedaan. De Amerikaanse vertegenwoordiger, Stassen, liep erg vlot van stapel, toen hij zonder af te wachten hoe de Natolanden over zijn voorstellen dachten overleg pleegde met de Rus Zorin. Toen de bondgenoten hierover erg misnoegd bleken, gaf Dulles uitdrukkelijk de verzekering, dat er geen akkoord tot stand zou komen tenzij na overleg met de overige landen. Van een — wij zouden haast zeggen — koloniale mentaliteit gaf ook de republikeinse senator Knowland blijk, toen hij zonder blikken of blozen voorstelde Noorwegen neutraal te verklaren in ruil voor de vrijheid van Hongarije. In Europa waagde men het te vragen of Noorwegen daarin misschien ook nog iets te zeggen zou hebben, waarop Knowland haastig verklaarde, dat men alles verkeerd begrepen had en het vanzelfsprekend was, dat Noorwegen zelf moest beslissen. Op de conferentie was belangrijk, dat Zorin met een voorstel kwam de proeven met waterstofbommen te staken voor een periode van 2 à 3 jaar en tevens controle uit te oefenen op de naleving van deze afspraak. Dit is de eerste maal, dat Rusland de noodzaak van controle erkent. Aanvankelijk hielden de V.St. vast aan de eis, dat schorsing van kernproeven moest samengaan met stopzetting van de produktie van kernwapens; daar het laatste moeilijker te controleren is, gaven zij deze samenhang prijs. Nu begint men er echter ook aan te twijfelen of staken van verdere proeven wel juist is; dit ontnemt n.l. ook de mogelijkheid om verder te experimenteren in de richting van de „schone” bom.

Een andere kwestie, die moeilijkheden geeft, is die der inspectie. Wel hebben Denemarken en Noorwegen zich in principe bereid verklaard goed te keuren, dat delen van hun land binnen de inspectiezone zouden vallen, maar Kroestsjef heeft het Amerikaanse voorstel om een inspectiezone aan de Noordpool in te richten belachelijk gemaakt door de vraag, waarom men nu wel sneeuw en ijs wilde gaan bekijken. Toch is de arctische zone belangrijk, niet alleen omdat inspectie daar betrekkelijk gemakkelijk zou zijn, maar ook omdat deze streken een voorname rol zouden spelen bij een eventuele aanval. Tot nu toe is men nog niet veel verder gekomen dan een principieel akkoord over de beperking der conventionele bewapening, tenminste wat het eerste stadium betreft, want voor verdere stappen stellen de Westerse mogendheden als eis politieke akkoorden over de hereniging van Duitsland en ten aanzien van Korea.

In het Midden-Oosten zagen wij een versterking van het Bagdad-pact. Engeland werd weer in genade aangenomen en de V.St. traden toe tot de militaire commissie. Een poging om ook Saoedi-Arabië tot toetreden te bewegen mislukte. Intussen daalde het prestige van Nasser verder. Verschillende Arabische landen hebben de militaire attachés, door wie Nasser pressie op de verschillende regeringen liet uitoefenen, uitgewezen. De verkiezingen in de Libanon leverden een overwinning op voor de pro-Westerse regering. Er ontstaan nieuwe combinaties nu buiten Nasser om, maar het is de vraag of de Arabische vorsten zelf een politiek voeren, die in staat is hun het vertrouwen van hun onderdanen te bezorgen.